Niečo všade

HannZ

Nedotyk

Nemám silu už sa pýtať.
Aj tak mi nikto neodpovie.
A už vôbec nepohladí.
Možno v pamäti mi to utkvie.

A možno som stratená.
Iná je ľúbená.
A ja sa na to smiem dívať ako na film.
Ja však cudzí sledovať nechcem. Ale svoj.

Netuším, kde chyby sa dostalo.
Je to vzhľadom?
Som príliš milá a to ich nepriťahovalo?

Či celkom nezaujmem.
Hovorím, odpovede nie sú. Ani sa nečudujem.
Kto by mi odpovedal?

Plátno je prichystané,
Začína sa premietanie.
Pre jednu ženu, pre mňa.
Môžem sledovať páry zaľúbené.

Aj ja chcem účinkovať vo filme.
Hoc nie som herečka. Nechcem byť sama. Nie časom.

Slzy boli kedysi odpoveďou.
No už ani tie nie sú.
Len tie filmy mi to prinesú.

Nemusia byť dary,
Ani srdca zmary,
Avšak, kto by ma chcel?

Zákerný, nevšímavý,
Využíva, nezaujímavý,
Vzhľadom nepríťažlivý,
Nechutný sa len na mňa lepí.
Mám vôbec šancu na šťastie?

A byť šťastná, to chcem asi moc. A teraz noc.
Sama.

Keď sa bojím,
Som sama.
Keď sa trápim,
Som sama.

Pritúliť sa smiem
K holej stene.
Nedá mi bozk,
Nedá svojej žene.

A cítiť iné teplo ako moje. Či chlad steny.
A pohladiť telo, nie moje. Opretí chrbtami.

Môžem sa snažiť, ako chcem. Som milá, idú nesprávni.
Som zlá, nepríde nikto. Tak čo teda, do kelu?!

Snáď sa obliekam i akurát. Nie moc vyzývavo,
aby úchyl nezakročil.
Ani veľa, možno pútavo, tak na pocit.

Keď vedľa mňa si ani v šaline,
Nikto takmer nesadne. A hygiena je na mieste.
Kde je problém, do kelu?!
Mám na to smolu.

Viem, že vek ma ešte neťahá. Ale rodina mi je mátoha.

Kedy niekto?
Kedy svatba?
Kedy deti?
Mám ich v paži.

Je to moja vec. A mať od nich pokoj by na
škodu nebolo. Z týchto otázok.

A to je malý dôvod,
Môj pocitový viac.
Vnútri to má pôvod,
Proti sebe nechodiac.

Rešpektujem to. A čakám. Na sebe makám.
Kedy pôjde môj film?

Čas však nie je nekonečný. Ani sa nenazdám a najlepšie v keli. Kiežby bol večný.

Chcem cítiť slasť,
Čo pri dotyku sa tvorí,
To je iných vlasť,
Ku mne nehovorí.

Aj tak dúfam,
Verím,
Zúfam,
Snorím.

Je to moc vidieť?
Že chcem nad tým bdieť?
Tomu rozumieť?
Ničoho si odoprieť?

Som tu a čakám.
Teraz, vtedy, potom.
Vystavená tým hrotom,
Čo ukazujú na mňa.

Mám všetko a predsa nič.
Som otrokom i mám v ruke bič.
Som šťastná i nie.
Kde je riešenie?

Nechcem návod,
Len postrčiť vpred.
Alebo jeho,
Nech je to ktokoľvek
Vhodný.

Nie je rad aj na mne?
Viem, že nie vábne,
Ale slušne.

Musím skryť,
Keď nie pretrhnúť,
Tú srdca niť,
A tomu privyknúť.

Čo ak som zaľúbená?
Ale nie k tomu,
Čo som zasľúbená,
Ja chcem ľúbiť len toho,
Čo si ja vyberiem a on mňa.

Chcem ho počuť dýchať,
Keď vedľa mňa leží a spí.
Cítiť, ako ma hľadá rukami a privinie k sebe. Na tom záleží.

Pretože dotyk,
To je láska, gesto,
Stane sa časom zvyk,
Prídeš na to.

Ale ja...nemám ani to.
Musím len o tom snívať.
Iný túži po peniazoch,
Či novej hračke,
Ja po dotyku.
Márne.

Ani potok sĺz,
Či búšenie kladivom mi to nedá.
Len jeden milujúci plný nehy.
Len jeden a posledný, hoc na pery.

Aby útroby sa mi rozochveli,
Hučali nadšením a adrenalínom. A hľadieť do
tých očí. Tak málo si prosím.

Čo dočista budem sama?
Aj keby len na moment nepatrný prišiel. Aj keby to má byť len raz. Ale aj tak. Kde je?

Zdieľať úspech, či žiaľ a pritiahnuť sa k tomu telu. Počuť jeho smiech, nadšenie a mrzutosť, či tiež ho vypočuť. Ale byť s ním. Byť. S ním.

Mnohí majú aj viac a nevážia si. A ja by som
100 dní vymenila za lásku. Za objatie. Za dotyk.

Je to vôbec možné?
To len niekomu bolo pridelené šťastie? Prečo ja?
Nezaslúžim si?

Aká vďačná som,
Aspoň tým snom.
Aspoň tam sa mi zjaví,
Malú chvíľu so mnou strávi.

Ale čo z toho, keď je to hneď preč? Malá iskra, a hneď zomrie.

Som tu
A čakám.
Som tu,
A nie, hľadám.

A čo iné zostáva, keď je všetko už tam. A za mrknutie mladosti chcem cítiť kúsok lásky radosti.

Aj keby nie stále,
Alebo aspoň niečo.
Aspoň pohľad.
Aspoň úsmev.

Aspoň vedieť,
Že nádej, že tam
Bolo toho nádych.

Pre dušu i tlkot srdca prepych.
A nasýtený vzdych. Smiem ísť ďalej.

A nechám sa prekvapiť. Možno na staré kolená,
niekoho ohúrim. Ktovie?

Dvere sú otvorené pre tých, čo chcú vstúpiť a ja ich prijmem.

Nikto iný, nikto ďalší, vy neželaní zostaňte pred nimi, ale nedúfajte, že otvorím. To pokračujte inde.

Nech slová vykúzlia mi úsmev a pohladenie duše.

Nech bozk rozpáli mi vnútro a horí, dokedy neprestane.

Nech dych, taký pravidelný, sa zasekne a začne kolísať pri myšlienke na mňa.

Nech sú naše chvíle radostné, plné zážitkov, i len teplých večerov.

Nech dokážeme nájsť riešenie na problém a
prekročiť ho, nedať sa rozviesť.

Nech sú naše dotyky večné, pretože len tak
budem patriť tebe.
Nenechaj ma odísť.
Nenechaj ma zomrieť.

Beztvárnemenné

Tiene sú dlhé,
Ale nie nekonečné.
Vedia klamať ale,
Nie dostatočne.

Ohyzdné vedia byť
Toho črty,
Čo curgať pred nimi
Je zbytočné,
Značne nemožné.

No ak svetlo vystúpi
Dosť vysoko,
Odídu na oko.
No vždy tam sú,
Nikdy neodídu.

A aké sú tie tiene?

Sú biele, či čierne?
Sú v sne, či v realite?
Sú zlé, či čistého ducha?
Vidíme ich za svetla,
Či v temnote?

Tieň má podôb azda
Tisíc, ak nie víc.
Ja sama som asi
Videla už všetky.
Ale najhoršie sú tie bez tváre.

Áno, i tieň za
Slnečného dňa nemá
Tvár. Ale hýbe sa, ako
My, dom, les.
Tento nie. Ten si ide sám.

Jeho dotyk mrazí,
Dušu kazí,
Ak do teba vrazí,
Ťažko úniku.
Len chytať paniku.

Nevšímať si ho je rovnako
Nemožné ako prinútiť
Žabu lietať. No komunikácia
Je podstatná. A tu ju
Vynechať docela.

Cezeň neprerazíš,
Jeho nevyplašíš,
Jeho nepolapíš.
A buď rád, ak ani on
Teba.

Sú i také, z ktorých
Možno robiť si žarty,
Hrať s nimi karty.
Divadlo.

Smiech, možno nadšenie,
Značné pobúrenie,
Možné ponaučenie,
Či nemalé učenie.

Je dôležitosti dať
Pozornosť. Tieň vždy
Bude tieň. Či už s
Myšlienkou vtipu,
Súcitu, či temnoty.

Tieň smie sa ukázať
I ako zrkadlo.
Zrkadlo osobnosti.

Ak chce a je správny,
Tak ukáže charakter tvárny,
Tej osoby danej.
Ukáže v podobe pravej.

Jedná, bez súdu
Konečného. Je nepotrestaný.
To je ten najhorší
Zločinec. Nepolapiteľný.
A voľne si medzi nami žije,
Vedľa nás vykračuje.

I tak by sme
Bez neho možno
Sťažka odhadli slnečnú polohu.
Má s ním dohodu?

Zdroj pre slnečné
Hodiny,
Oddych pre plodiny,
Či odkaz rodiny,
Či dĺžka hlbiny.

Cez hmlu však neprejde.
Nemožné zaduť do zeme,
Abo zabodnúť v tele.

A na plátne by chýbal. Čo má, by skrýval.

Je cennosť chcená
Jemu podobná?
Ťažko odhadnúť,
Na myseľ neradno spoľahnúť.

Okolo teba ťapotanie,
Ako nôh spievanie,
A predsa to nie si ty.
Je tam kus teba skrytý.

Klame, nie šarmom,
Neočarí žartom,
Mysle abstraktom,
No každodenná súčasť.

Niet miesta,
Kde by sa voda,
Svetlo, vzduch
Nedostalo.
Tak je to aj s tieňom.

I v najväčšej tme
Je ho dostatok.
No do dlaní
Ho nedostaneš.

Uvidíš kde čo,
Ucítiš bársčo,
Ale tieň prv.
A chuti krv.

Neutečieš,
Nepretečieš,
Neumlčíš,
Nezadusíš.

Skrátka si ho
Nevšímaj. Vždy tam
Aj tak bude.
Ako v ľade.

A neprestane, ani
Keď naposledy vydýchneš.
Je k tebe pripútaný,
Navždy.

Vlasy zmiznú,
Vrásky sa prehĺbia,
Kosti sa rozpadnú,
Ale tiene sa neutopia.

Malé radosti

Káva a roláda,
Chipsy a čokoláda,
Zdvihla sa vždy nálada,
Pretože s vami je to paráda.

Čas, ten strávený
S vami a krátky predsa
Ste mi všetci milovaní,
Na vás sa teším zasa.

Smiechu a úsmevov náramne,
Nesú sa z mandlárne,
Výmena kníh,
To bez pochýb.

Zalejem kytky,
Krúžok spisovateľov,
Bez neviditeľných rozdielov,
Nie je z nás nik.

Zdôveriť sa s ťažkosťami,
V rodine, v práci,
To sme celí my,
Poddáme sa absorpcii.

Nik z nás sa netají,
Keď fandíme našim v hokeji,
A ten pocit víťazstva,
Vyjde jasne najavo.

Upratanie skladu,
Máme nad ním vládu,
A potom ten pokoj
A poriadok.

Mala som tvár v smútku,
Bol si tu.
Prežívala som neľahké obdobie,
Nebol si tu, ale pri mne.

Varenie, či vzájomné rýpanie,
Prežíval si utrpenie so mnou,
A ja s tebou,
No pekné chvíle to vyvážili.

Že smeny boli s tebou
Dlhé, pri tovare rýchle,
Dotknuté nehou,
Objatie vrelé a útrapy odišli celé.

I keď si ma sral,
Ale v sebe si neskrýval,
To dobro, čo tam je,
A za to ti moja duša ďakuje.

Ty vždy s novým nápadom,
Ako osobu s krátkym pádom,
Vytočiť
A znovu utešiť.

Zdieľali ste so mnou,
Vaše strasti,
Bolesti, čo šli dobou,
Spravili veľa,
Tak podstatného pre mňa,
Že nedúfala som,
A predsa, existujú ľudia,
Nimi ste vy,
Prinášajú mi malé radosti.

Malé radosti života.
Od veľkých ľudí ešte s
Väčším srdcom.
Som vám dlžníkom.

Nikto nikde nikdy

Túlanie sa nie je nič zvláštne...
No predsa...
Mestom, v lese, je to rozdielne.

A čo ešte len podnet.
Prečo si šiel?
Len tak, žiaden cieľ,
Čo je situácie predmet.

Vyhnal ťa von vzduch čerstvý,
Alebo nuda,
Alebo len tak?

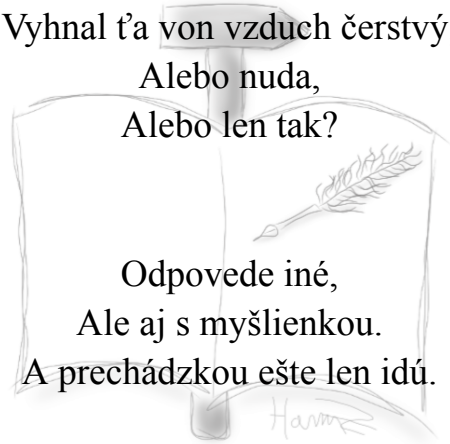

Odpovede iné,
Ale aj s myšlienkou.
A prechádzkou ešte len idú.

Premýšľaš o zajtrajšku?
O prežitom dnešku?
Alebo o básni,
Príbehu?

Si tak zahĺbený,
Tak zamyslený,
Pointa i čas uniká.

Nevnímaš kroky,
Ani dýchanie,
Len ideš.

Zmrznutá tráva,
Pod nohami praská,
Vtáky stíchli,
Voda v poteku prúdi.

A ty si niekde medzi tým.
Si strojcom
A bábkou toho deja.

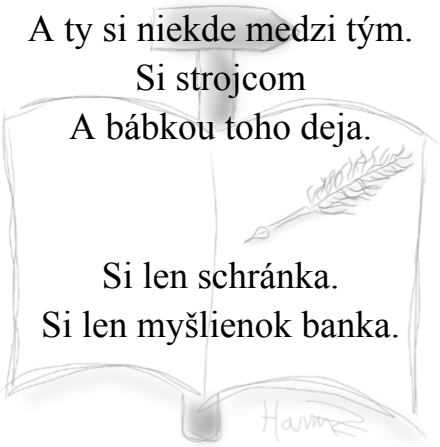

Si len schránka.
Si len myšlienok banka.

Dúfaš, že ti to pomôže,
Vzduch, pohyb, samota,
Ale nie je to pre každého.

To príroda si vyberá nás,
Nie my ju.

Netlačme sa tam,
Kde nás nechcú.
I tak neuspejeme.

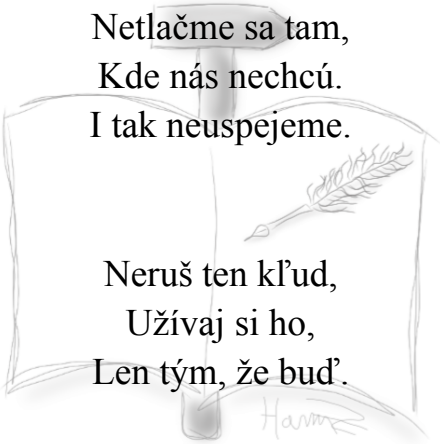

Neruš ten kľud,
Užívaj si ho,
Len tým, že buď.

Bolo to skôr ako ty.
Maj k tomu úctu.
A daj prednosť kráse sústu.

Počuješ predsa tie vtáky?
Ako spievajú, či hádajú sa.
To my nevieme, ale pre nás je to spevot lásky.

Či šum vetra radšej
Počúvaš, aj to je dobre.
Niet nič krajšie,
Ako naučiť sa rozumieť tým slovám.

Alebo šuchot lístia,
Od zvery, tebou.
Ten krčivý smiech
Ti nohy pohládza.

A čo ty vieš, odkiaľ to všetko pochádza. Ani ja.

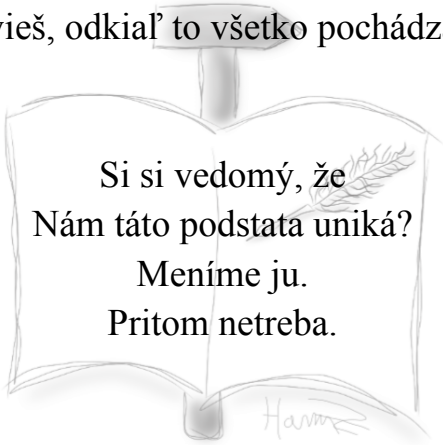

Musíme zmeniť seba.
Najlepšie každý sám,
Ako ja teraz teba.

Pravda, ja som to nebola.
Nik. Skôr niečo.
A je dobre, že sa nepýtaš prečo.

Odpovede neexistujú,
Tu ich netreba.
Nie všetci im rozumejú.

Vidíš tie farby?
Sú skutočné a
Sú tu.
Nie na plátne.

Modrá, zelená a
Toľko jej odtieňov.
Hnedá, červená,
Priam žijú.

Vystupujú z obrazu,
Smieš sa ich dotknúť,
Ale neublíž im.
Oni si ťa nájdu.

Nie je dôležité kde,
Ale kedy.
A to je práve,
Kedy to najmenej čakáš.

Nuž, oni budú žiariť.
Ale nie sú jediné,
Čo dominujú v prírode.

Niekedy sa nám myseľ
Obráti k oblohe,
Akoby sme čakali jej pomoc.
Ale ona nemusí.

Cez deň i noc žiari,
Ale inak,
Ale zase po svojom.

A zas farby- modrá a čierna,
S malými prvkami,
Ako hviezdy a mračná.

No uznaj, ale poležiačky,
Aký svet bol stvorený,
Čo na nás hľadí z výšky.
Nie je úžasný?

A keby len to.
Nesnaž sa ho chápať,
Ani najmúdrejším sa to nepodarilo.
Len sa kochaj, vnímaj.

Čas akoby sa zastavil,
Ale ty kráčaš,
Možno ležíš na zemi.

Mach, aká to mäkká postieľka.

Tráva ako prikrývka, čo pohládza ti telo.

Obloha ti je stropom nekonečnej miestnosti.

Ranné vtáky ako budík.
A srnka, abo diviak,
Úplne ako pes, či mačka.

Celkom ako doma.
A čerstvý vzduch
Vždy po ruke. V jasnej záruke.

Spoločnosť je vítaná.
Ale ako ona vezme nás, či my ju, je
Otázka, na ktorú sa
Neodpovedá, ale koná.

Predsa je pre nás ľahšie stretnúť srnku než medveďa. A aj pre nich.

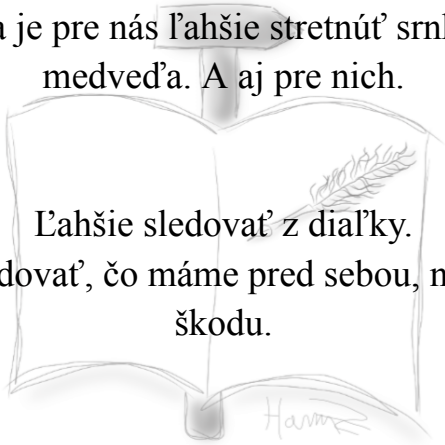

Ľahšie sledovať z diaľky.
Ale sledovať, čo máme pred sebou, nie je na škodu.

Stúpiť na hada,
Na obľúbeného chrobáka,
V nás môže vyvolať spomienky
Plné bolesti.

A detaily, čo lahodia
Nášmu zraku
A k jeho rozvoju pomáhajú,
Možno sa ti páčia.
Pokiaľ nepozeráš do slniečka.

Alebo si taký čaptavý,
Že kukáš po vtákoch,
A zrazu ufúľaný,
Ležíš v jame a v rozpakoch.

Vyvrtnutý členok.
Vypichnuté oko o konárik,
Lebo ty zas si inde.

Avšak, aj to je dobre.
Že nestíhaš sa
Venovať všetkej tej kráse.
Ona počká na teba.
Ak si schopný ju oceniť.

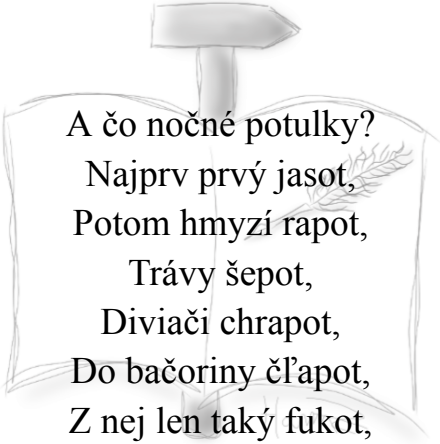

A čo nočné potulky?
Najprv prvý jasot,
Potom hmyzí rapot,
Trávy šepot,
Diviači chrapot,
Do bačoriny čľapot,
Z nej len taký fukot,
O kôru stromu škrabot,
Z diaľky štrngot,
A ty sa môžeš
Od strachu aj pos...
Ale žiješ, to je hlavné.

Ak nie si večera,
Čo si ťa vyhliadla príšera.
A tvoje telo,
Ako jediné, čo videlo.

Alebo nejaký zver,
Čo zbadalo ker
A dalo sa na jeho zber.

Aj taká vie byť noc
V divočine. A tvoje
Halucinácie opité k tomu
Pomáhajú.
A posmešky ti spievajú.

A najlepšie na tom je,
Že si nemusíš robiť plané nádeje,
Kto to je,
Že ťa nepočuje.

Ale niekto predsa.
Začni od srdca.

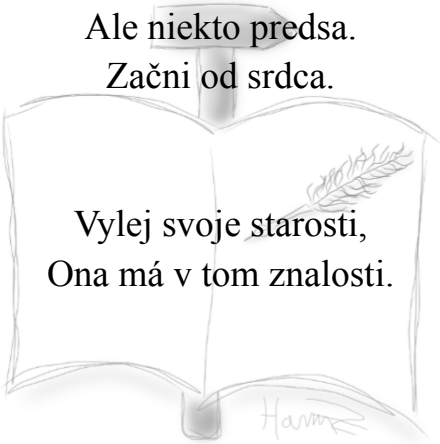

Vylej svoje starosti,
Ona má v tom znalosti.

Jazvu na telo,
Vylieči vrelo.

Myseľ vyčistí,
A ty si plný radostí.

Zrak pretiahne,
Prv, ako ťa diviak napadne.

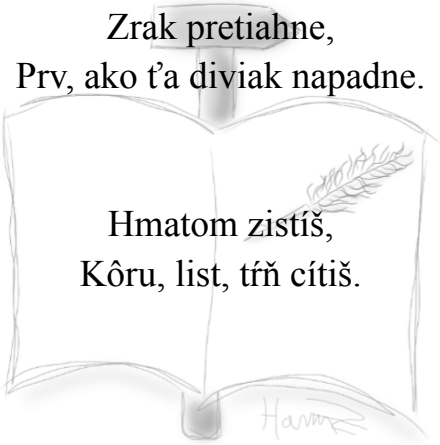

Hmatom zistíš,
Kôru, list, tŕň cítiš.

Sluch nastraž,
Ale hlukom bažanta nevyplaš.

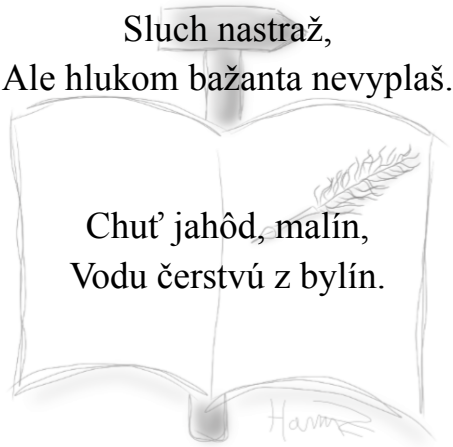

Chuť jahôd, malín,
Vodu čerstvú z bylín.

A medzi prvými čuch,
Mal by si odstrániť svoj puch.

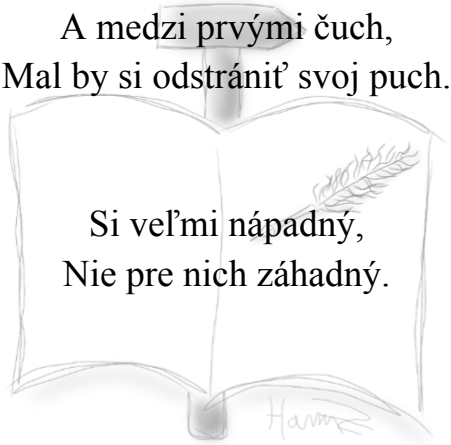

Si veľmi nápadný,
Nie pre nich záhadný.

Sleduj a uč sa,
Toto inde nezažiješ,
A uvidí sa,
Či to tu prežiješ.

Vnímaj zostra,
Vnímaj jasne,
Inak je z teba kostra,
Nik ti nespieva piesne.

Možno tak vtáky,
Ale nie k tebe,
Oslovilo ich nebe,
Možno jary lásky.

A každý iný,
Celkom jedinečný,
Navzájom sa žerú,
Taký je kolobeh.

Sova myšku,
Ďateľ červíka,
Rybárik rybu do zobáka,
Myšiak lastovičku.

Dotyk stromu,
Nenahraditeľný,
A ty ver tomu,
Používaš ho aj ty.

Cítiš hladké, drsné,
Niekde celkom chýba.
A niektoré nežijú už vôbec.
Aká škoda. Pritom si zaslúžia žiť.

Mnohé sú tu už po generácie.
A my na nich podnikáme, likvidácie.

Bez nich by to tu bolo,
Ako vzduch bez vzduchu,
Pieseň bez hudby a slov,
Dážď bez mračien.

Z nich plody,
Čo náš stôl zdobí,
Alebo obživa.
Oni sú tvorcovia, umelci.

A jak menia lístie obdobím.
Farbami to len hrá.
A na zimu sa ukladá.
Je ten svet tým čarovný.

Toľko vecí, predmetov,
Náradia a nábytku,
Že nezostane zbytku.
Tak všestranné.

Je aj domovom pre zver,
Aj pokrmom.
A my ho ničíme.
Veď na nás ešte príde rad.

Bosky sa túlaš,
Cítiš rannú rosu pod nohami,
Šteklí ťa na okraj,
Tráva sa pod tebou plazí.

Našľapuješ zľahka,
Celkom nenápadne.
Nechceš nikoho prebudiť,
To chápem.

Dych v kontrole,
Vnímaš, čo do pľúc
I z nich sa valí.
Chutí tak čerstvo.

Si sám, pretože
Zvyšok sveta ešte spí.
Sme tu len my.

Nemáš ani poňatia,
Čo robíš. Len si,
Len jestvuješ.

Vytráca sa askéza,
Opantáva ti almázia zmysly,
Si akoby v tranze,
A príde extáza.

Snažíš sa byť bdelý,
Nie si však na to smelý.
Tvoj falošný úsmev sa zkyselý,
Prepadneš panike.

Ale niečo, niekto,
Ťa uvedie do normálu.
Si v poriadku, žiješ.

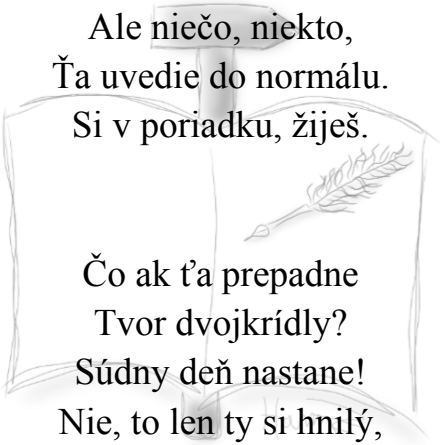

Čo ak ťa prepadne
Tvor dvojkrídly?
Súdny deň nastane!
Nie, to len ty si hnilý,
Aby si ho obišiel.

Prečo prepadávaš halucináciam?
Čím ich kŕmiš?
Nie, nechcem to vedieť.
Radšej kráčaj vpred.

Už si sa na cestu dal,
Už to dotiahneš.
Odmietaš?
Zomrieš.

Vidíš tmu, no v nej svetlo.
Vidíš zúfalstvo, no v nej nádej.
A to ti ono ponúka.
Všetko a naraz.

Nepochybuj o sebe, že
Nedotiahneš to ďaleko.
Tí, čo pochybovali, tak
Chceli. A aj tak skončili.

Vari skúseností vlastných
Túžiš poznať?
Hľa, priestor na to máš,
Veď kde lepšie nájdeš,
Ako tu?

Sedím tu celkom sama.
Dúmam.
Či je poľahky nájsť, čo
Chcieť by som chcela.
Neprestávam.

Sila vetra, čo uháňa
Mojimi útrobami je
Zdatná, priveľmi.
Nevzdáva sa.

A ak sú aj dni
Krátke, tak nie veľmi.
Sú akurát.

Inak by som tu teraz
Takto nesedela.
A v kľude.

To ticho!
A predsa nie som osamelá.
Ticho nie je nič.
Je to všetko.

Sem tam snívam a
S otvorenými očami.
Snívam o svete pred sebou.

I keď blúznim, je
To viac než v pohode.
V značnej dohode.

Pamäť má reset
Prírody, čo ho nič nezlomí!

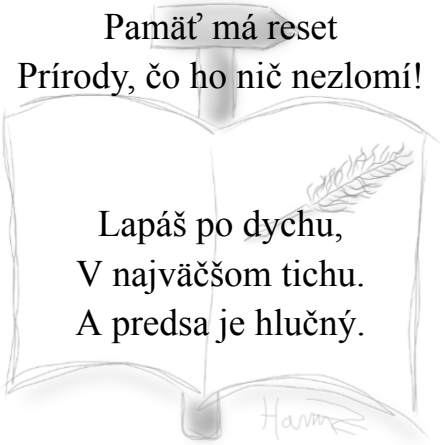

Lapáš po dychu,
V najväčšom tichu.
A predsa je hlučný.

Netopíš sa, aj keď
Na suchu je možného
Veľa. To ťa len
Zradilo vlastné svedomie.
Aj ono potrebuje pauzu.

Len stojím, dýcham.
Možno sa aj dívam,
Ale sluch mi stačí
Úplne. Veď k prírode
Viac nepotrebuješ.
Načúvaj.

Nie si blázon, hoc sa tak cítiš.
To je na tom to skvelé.

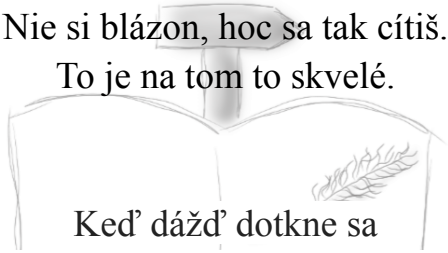

Keď dážď dotkne sa
Zeme. Ovlaží to nielen
Pôdu, les, zver, ale
I teba. Je to celkom
Iný vzduch.

Počuješ dážď za oknom.
Kvap. Kvap. Tá melódia!
Akoby spievala uspávanku.

Alebo si v tom dianí
Priamo. Zmáča ti
Šat, vlasy, tvár. Je chladný, osviežujúci.

Zver akoby po ňom túžila,
Pretože vtáky spievajú.
Laň túla sa s
Mláďaťom.

Počuješ? Tá harmónia, tá
Symfónia počas a po daždi.
Zem ako špongia,
Príjemná na dotyk.
Je spokojná.

Vždy sa smieš spoľahnúť
Na dážď. Ako kvapky,
Ako lejak. Je súčasťou.
Neoddeliteľnou.

Tá vôňa, keď
Ho zem príjme. Je šťastná.
Je to dar.

Mám ho najradšej.
Len privriem oči
A vdychujem ho nie po dúškoch,
Ale všetok naraz.
Prúdi mi v tele a nežiaduce
Berie preč.

Dotyk mokrej kôry
Stromu. Je drsná, je hladká.
Ale je. Vždy bola.
Prechádzam prstami
Po jej zákrutách a ona ma vedie.

Ako niekto hladí partnera,
Po jeho pokožke, tak ja
Po kôre stromu.
To spojenie. Či už mokré, alebo na sucho.
Je nemenné.

Cítim, ako strom dýcha.
Že je živým tvorom ako ja. Že rastie,
Kvitne a umiera. A pritom slová nepotrebuje. I tak
Je krásny.

Stojí tam bez pohnutia.
Sám, s bratmi, zverou.

Slnko jeho boh, aj keď nie môj.
Pre neho má rovnaká význam,
Ako strom pre mňa.
Nenahraditeľný.

Odkiaľ sa tieto tvory vzali?
Niekedy o nich snívam.
Ale realita je krajšia.

Nemusia nič a predsa robia všetko.

Tráva. Tá farba.
A jej odtiene.
O tom len piesne.

Pre niekoho skaza, ale
Bol by život i bez nej?
Úkryt a potrava. To je cennosť.

A keď sa uloží,
Suchá a teplá od
Slnka. Tá vôňa sena!

Obloha je modrá
A tráva zelená.
Znova harmónia.

Rôznorodá tvarom,
Farbami, kvetmi.
Mäkká. Ale prvý dotyk
Je vždy prvý.

A ten šum,
Čo z diaľky sa valí.
Kameň čľup,
A vodu zakalí.

Vôňa mokrého. Rýb.
Šum, čo nie je nikdy
Rovnaký. Ani istý.

Potok. Hypnóza
Hladiny a zvuku.
Dá sa povedať, že
Tancuje.
Veselo, prudko vyspevuje.

A keď sa pozrieš dole,
Vidíš zase iného
Kusu sveta. Áno.
Tam už nepatríme.

Zo všetkých vôní,
Čo jestvujú na zemi,
V lese, v pôde, za rohom,
Mám najradšej tú po daždi.
Nepýtaj sa prečo,
Sama neviem.

A čo kvety? O farbách a tvaroch
Viac vravieť nebudem.
Zas je to iné.

Vôňa ruže, taká potlačená,
Ale niečím vyniká.
Hmyz ju ocení.

Vôňa čerešne.
To je skutočná jar?
Ako sa to zmestí do
Jedného kvetu?
Nevyniká ale sama.

Fialky, hluchavka,
Prvosienka, snežienka.
Ďalší zázrak jary.
Malé krásne dary.

Orgován. Sám o sebe
Majestátny, hoc sa skladá
Z maličkých kvietkov. Vôňa
Omamná, silná, prejde ti
Do hlavy, opantá zmysly.

Máš pocit, že si sa ocitol
Na malú chvíľu niekde inde.
Sladká. Príjemná. Vášnivá.
Dýchaš ju celý deň, i tak jej nemáš dosť.
A tú mám najradšej.

Nepýtaj sa prečo,
Sama neviem.

Mám rada dážď.
Ten kľud, čo so sebou prináša,
Je k nezaplateniu.
Rada ho sledujem cez okno a
Pri menšom byť jeho súčasťou.

Je krásny. Tichý a
Zároveň ho je počuť.
Len padá. Nič viac.

Radšej ešte vietor.
Hoc vánok je príjemnejší.
Hladí ťa, bozkáva
Na tvár. Užívaš si ho.

No keď naberie na sile,
Môže i vadiť. Mne len občas.
Nehnevám sa. Čo on môže za to,
Že sa mi snaží pomôcť? Nie.
Chce odviať to zlé, chce to
Rozpadnúť v prach.

No výhrou Zo
Všetkých živlov je
Mi búrka.
Hromy a blesky rozozvučia
Zem, nebesia sa otriasajú,
Rozsvietia sa a zúboženú pôdu
Zaleje vlaha.

Hraníc nepozná,
Len sa objaví a potom
Zmizne. Svoj účel splní.
Niektorí ju nemusia, veľa
Z nich v noci nespí.
Ja práve naopak.

Čo blesk, to sila žiary,
Čo hrom, to ozvučenie
V temnote. A ja pri okne
V samote.

Jak malá som sa jej bála.
Je mocná.

A k slnku vyjadrovať
Sa nebudem. Keby ho rastliny
Nepotrebovali, nie je
Ničím pre mňa.

Len skaza. Bolesť. Neistota.
Pálenie. Umieranie.
Nervozita. Nik sa pred
Ním neschová.

Od dobrého k zlému sme prešli,
A niečo v tom našli.
A súdené komu?

Tomu, čo verí.
Nie v Boha, ale v skutočnosť.
V prírodu, čo vidí, vnemu,
Mysli a dotyku je umožnené.
To je poznanie.

Čo krok, čo nádych,
To srdca prepych.
A kde inde to možné je,
Než v lese, na lúke,
Kde fantázia nahradí
Bôľ. To je skutočná mágia.

Mne pominuli strasti,
Mne sa uzdravenia dostalo.
So mnou i pes chodieval,
Myseľ pripravená nanovo.

Ani pokrm,
Ani nápoj,
Čo odohnal by zlé sny.
Nie tie, čo
Zdajú sa mi v noci.
Ale tie, čo ma strašia cez deň.
To je nočná mora.

A tam to len pomôcť vie.
Únik. Uhneš pohľadom,
Nie však telom. Paralýza.
A čo z toho? Tade cesta nevedie.

Môcť svoje hriechy vyriecť,
Môcť sa zdôveriť do ticha,
Tam to všetko odpyká,
Ďalej sa nebudeš piecť.
Jedine na slnku. Tak si preč.

Čomu sa vyrovná šum trávy suchej,
Čo vypočuje ťa bez námietok?
Jedine ona sama.

Čo tvoj hlad, či mlsnosť
Utíši, ak nie maliny,
Nektár z prvosienky?
Jedine jahody,
Pažitka.

Myslíš, že si sám,
To sa ale mýliš.
Pod tebou v zemi,
Nad hlavou na oblohe,
Za tebou v lese.
Takú spoločnosť si nevyberieš, to ona teba.

Trváš na svojom,
Že neprihodí sa ti nič.
Stačí jak rana bič,
A si bližšie ku skonom.

Len tam,
Vnútri si sám.
Pritom spôsoby
V každom období.

I tak zaváhaš.
Nuž...Ja trávou bosou
Nohou hladím.
Ja dlho neobsedím
A rozhliadam sa.

Putujem. Bez cieľa.
I dôvodu. Vystavená podvodu?
Nie, slasti.

Raz ju prijmeš a už sa jej nezbavíš.

A nie je to o tom?
Podvoliť sa vôni orgovánu,
Vystaviť sa hurikánu,
Či započúvať sa v búrke?

Kto nemá citu,
A sily v seba precitu,
Nie je tvorom živým.
Nepatrí sem.

Kto neraduje sa v počasí,
Nech je aké chce,
Jeho duša neponesie sa lehce,
K oblohe, čo odvrhol ju.
Bude ťažká ani kameň,
A pod zem zaleze.
Tam si užije tmy dosť.

Kto zver znevažuje,
Týra, neje, nechová,
Toho nech zem pochová.
Nezakúsi dotyk, chuť.
Navždy v nevedomosti,
Zatratený, bez priateľov.
Nech je tak.

Nie je ani ničím,
Bez lásky a jej príčin,
Čo z jestvovania čin,
Sa stal podlý zločin.

Miešajú sa neustále,
A ja mám na mále,
K nim sa viac priblížiť.
Mám však možnosť
K nim len pričuchnúť.

Vábia, ani neviem čím.
Všetko to uniká,
V kráse vyniká,
Ja sto chutí, ja ta skočím.

Akoby som nebola sýta.
Tých vôní, farieb, tvarov.
Ona i on ma víta
A ja bez darov.

Pretože oni sú dar.
My ho ničíme bez
Svedomia menšieho.
Dokedy vydrží?

Večne nás nepodrží.
On bez nás žiť bude,
Ale my bez neho nie,
V záhube.

Ako šteklí tá rosa,
Tvorí sa jej póza.
Plná jej dóza.
Kvapky, to písmená a próza.

Svrbí pichliač,
Možno nechtiac.

Studená je mláka,
Blato a kôra.
Na večer sa zmráka,
To nie potvora.

Čo vlasy čerstvé,
Teraz jak hniezdo.
Nevadí mi to,
Dážď nie.

Pokropí ma vláčnosťou,
A ja vzdychnem vďačnosťou.
Že môžem byť tu.
Že môžem byť teraz.

Pôda mení sa zo sypkej
Na tvárnu.
Zabáram sa hlbšie.
Nevadí mi jej skupenstvo.
Zostávam v nej ešte chvíľu.

Obloha klesá. Je sivá,
Je čierna. V pozadí
Sa rozsvieti a ja viem.

Viem, čo nasleduje. A
S trach to nie je. Ba čo viac, túžba
Vedieť viac.

Spamätať sa na malý moment
Zo sveta, čo som.
Predstaviť si. Snívať.
S okolím splývať.

Modliť sa nie k bohu,
Ale k prírode.
Vďaka nej som tu.

Vidím ju. A počujem.
To je mnoho, čo mi nik
Iný nedá.

Na čokoľvek, čo
Chcem, zameriam sa.

Pokoj v duši, čo rozleje
Sa do tela, i to stíchne.
Len všetko okolo mňa
sa ozýva.

Pieseň? Vášeň? Chce mi
Niečo povedať? Počúvam.

Jej hlas sa nesie údolím, prejde
Lesom a zastane tu. Ja ho pohltím.

Nemusím nič hovoriť, nemusím zdvihnúť dlane.
Deje sa to bez toho,
Aby som si to želala. Počuje ma.

Chcem ju spoznať, no
Ona ma už pozná. Jej
Tvár, nevidím ani nemusím.
Viem, že je to ona.

Dotýka sa ma vďaka vetru. Láska
Ma po čele, vlasoch.

Hovorí ku mne hromom,
Čo je ako zvon.
Silný.

Alebo vtáčím spevom,
Šuchotom lísta.
Už to znie ako pieseň.

Jej dych je krehký.
Je cítiť po orgováne,
Hruške, tráve, malín.
A jahôd.
Má tisíce podôb.

Nik okrem mňa tu nie je.
Len ja a ona. A
Pritom sme viac, ako
Všetko iné.

Tma sa priblížila a ja nevidím.
Záleží na tom?

Neviem, či
Stojím v potoku, alebo v tráve.
Záleží na tom?

Dotkla sa ma srnka,
Či medveď?
Záleží na tom?

Je to sen,
Alebo sa to deje, keď bdiem?
Záleží na tom?

Áno. Realita nie je
Taká krásna. Neskutočná.
Je len zvyškom toho, čo
Po mágii snov zostalo.
Niečo ako odpad.

A predsa v ňom som.
A je to predsa sen?

Som tu aj nie.
Dýcham? Myslím, že
Áno.

A tak bolo dáno.
Čo stať sa má,
Vždy sa stane.
Nikdy neprestane.

Pretože ten, kto má
Otvorené srdce, má aj všetko.
Som otvorená prírode.
A predsa patrím jej.

Izolácia

Ja to už nedávam,
Zostávať sama,
Verím,
Verím,
Nesedím.

Bude lepšie,
Spravím to lepšie,
Síce nevnímam,
Síce neslýcham.

To budem ja,
Ja to budem,
Čo tu zostanem,
Pozeraj.

Bude lepšie,
Bude dobre,
Lepšie ako teraz.

Neviem, či z nudy,
Ale zvieracie pudy,
Sú tam,
Zvieratám.

Sám, sám,
Odsúdený,
K príšerám,
A odhalený.

Nenechaj ma tam,
Ani náhodou,
Ani odplatou,
K výšinám.

Je jedno, aký čas,
Je jedno, kam ma vezmeš,
Je to v nás,
Ale ty namietaš.

A ja môžem bľačať,
A ty bľabotať,
A čo sa tým dosiahne?

Čítam eposy iných ľudí a ten svoj pred sebou mám.

Chcem sa nadchnúť pre príbeh a tak nedbám.

Nezatváraj, nezatváraj dvere predo mnou, do duše.

Nezhášaj svetlo svojej temnoty.

Nerozháňaj duchov svojich k inšpirácii a dielu vrcholu.

Nestínaj spomienky, čo triedeniu podľahnú i tak. Pred čím ich odsudzuješ?

A úniku darmo,
City nie sú zadarmo,
A ty povieš áno,
Ja nie.

Prečo oblohe niet prístupu?
Prečo stromy stínania potupu?
Musia čeliť.

Prenikavá abnormalita,
Čo predstíha debata.
Vynechá každého a nikoho.
Ako sa jej hodí.

Jest kvetu na lúke,
Čo nájsť v tundre
By si márne.

Jest tela,
Ale niet bez duše, naopak
Možnosti je možná.

Nejedno remeslo,
Čo v živote jak
Kyvadlo.
Robíš aj to, čo si vyučený? Málokto.

Skoliť dravca v lete,
Úspechu sa dožaduje,
Čo skántreniu sa podvoľuje.
A je v tom rozdiel badať?

Sklo. Jak priehľadné,
A čisté, po daždi.
Zakývať cezeň,
Môžeš aj ty. Ale prejsť
Telom vôbec.

Čo prstom na mape
Je tvorovi slepý.
A aká diaľka to jest.
Srdca šelest.

Niekto sa ti smeje,
Že chceš cítiť potešenie,
A sám by mohol precitnúť.
Ťažobu lásky, citov,
Nehy, vášne uvrhnúť.

Len tupec
Môže kahanec
Zahasiť. Nechcem
Vedieť, akým spôsobom
A kedy.

Už teraz je to mámenie,
Neznesiteľné otupenie!

Dajaký ten spôsob
Nešťastného stretnutia sa dá nájsť poľahky.
Ale výzvou nám je prijať ho.

Či blúdenie zanecháme
Radšej mysli a
Nohám púť k poznaniu?
Kto bude skôr k doznaniu?

Celistvé sú kroky,
Hrčavé sú hroty.
A zaprášené nepoznáme.

Či zatuchlina,
Bo myseľ nevetrá sa,
Tlmená ozvena.

Osloví spoza rohu táranina,
Ale ozaj k ničomu!

Môcť trhnúť citmi jak s povrazom,
Rovná sa umenie.

Čo žerú ťa mrle,
Lebo nedokážeš si pomôcť.
Nedokážeš nepodľahnúť.
Nedokážeš prestať.

A predsa si ako v klietke,
Kde tvoj hlas túžby,
Sny zanikajú.
Kto má kľúč?

Nie, je to len prostá izolácia,
Ktorá pôsobí tak zložito.
Ktorá so svojou jednoduchosťou
Sa stáva komplikovanou.

Vycibrím, vyčistím si svoje
Svedomie jako len chcem,
I tak sú tam stopy minulosti,
Čo čiahajú na povrch,
Ako umlčí ruka. Chce ísť dnuka.

Likvidácia neprináša riešenie,
Ako adaptácia isté
Potešenie.
A stojí za to riziko?

A prenecháš osudu, rozboru,
Čo nehľadáš podporu,
Len vyčkávaš.
Ale samé to nepríde.

I radca
Je pasca.
Vlastnej cesty sa chopiť a z izolácie vykročiť.

Nenechaj sa zatláčať,
Prirodzenosť potláčať,
Čo je len tvoja a originálna.

Strpieť ďalšie náznaky,
Čo zmenia sa v prízraky,
A ty stratíš odvahu,
Dodáš im prevahu.

A za čerstva,
Počas masakra,
To jest cifra,
Neľahko sa ti pôjde.
Ale neskoro ti dôjde.

Tak jednaj hneď,
I podpor hnev,
Lebo záleží.
Lebo sloboda tam je.
Len v tebe drieme.

Pokles, anestézia,
Stúpanie, agresia,
A ty začínaš žiť. Konať.

Pretože kedy, ak nie teraz? Čas je tu, nie tam,
alebo potom.
Nevymaníš sa prírode zákonom.

Na ceste ľak,
Sprevádza lejak,
A ty ideš ďalej,
Sleduješ vlastnú kolej.

Nechaj tiecť,
Nechaj zbujnieť,
Nechaj tkvieť,
Nechaj civieť.

Pretože. Lebo.
Tvojej podstaty nebo. Máš voľno.

A aj keby prosili o odpustenie,
Daj im ponaučenie.
Ich lekcie sa im vrátia späť,
No ty už budeš v bezpečí.

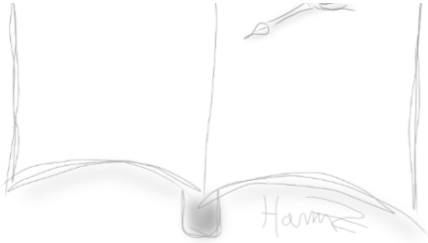

Origami

Daj mi do rúk
Kúsok papiera a
Ja ti z neho niečo
Vyrobím.

Napíšem list,
Báseň,
Príbeh,
Nakreslím,
Či vytvorím obraz.

Niečo už z toho
Vznikne. A bude
Stáť za to.

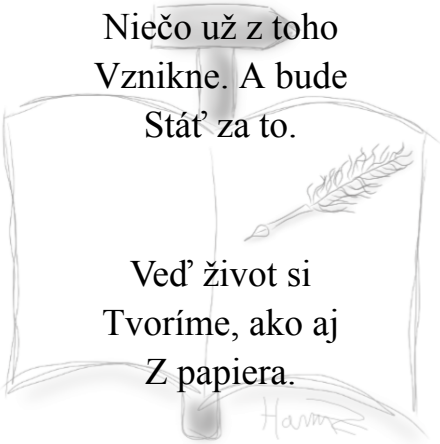

Veď život si
Tvoríme, ako aj
Z papiera.

Pokrčený výraz,
Popísaný charakter,
Roztrhaná duša,
Či formovanie osobnosti.

Sme krehkí a tvárni,
A ostatní na nás
Zanechajú stopy.
Dajú sa vygumovať,
A niektoré nie.
A chceme?

Ostré hrany a
Farba neznamenajú luxus. Vždy
Sa môže potopiť,
Či zhorieť. Záleží
Na dobrom materiáli.

A čo nás robí neporaziteľnými? My sami.

Je a aj nie je
Jedno, koľko ohybov
Na sebe máme za
Náš život. Cieľ, či
Výsledok je dôležitý.
A spomenutý materiál.

Niekomu ťažko pomoci
Sa dostane, keď sám
Sa ohnúť nechce.
Je pevný? To sa ešte len
Ukáže.

Koľko strán máme
A akú hrúbku?
Sme vôbec použiteľní?

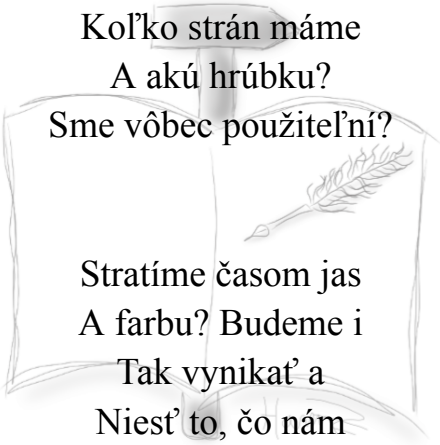

Stratíme časom jas
A farbu? Budeme i
Tak vynikať a
Niesť to, čo nám
Bolo súdené?

Sme strašidelní na pohľad,
Či sa nám smejú?

Ani origami nezložíš
Zas a znova rovnako,
Tak i každý
Z nás je iný. Nikdy
Nebudeme ako predtým,
Ak sa rozhodneme inak.

Ak nie sme správni,
Rozpadneme sa hneď.
Musíme vážiť každý krok.

Ak spomienka sa
Nezachová, ľahko sa
Potom vytratí a
Rozpadne. I papier.

Môže byť skladačiek
Tisíc, ak nie milión,
Ale len najodolnejšie
Zostanú. Je to
Tak aj u nás?

A čo ešte len príbehy?
V nich napísané. Len
Najlepšie sa budú niesť
Z úst do úst. Roky.

Pamiatka, Činy za
Život, spomienky,...
A správny materiál,
To nás robí tými,
Kým sme.

Ako papier. Ako
Origami. Tak je
To aj s nami.
Tak je to s nami
Takmer.

Ilúzia

Smieme do seba džgať,
Čo hrdlo ráči,
A očiam sa to páči,
No je to len ilúzia.

Ilúzia, že sýtosti
Sme dosiahli. že chuť
Je neopísateľná a
Jedinečná.

Že nerestajnému slopaniu,
Dostane sa k riešeniu,
No je to len ilúzia.

Pretože problémy sa
Tak nerieša. Možno
Ich výsledok cítime
Teraz, no netrvá to
Navždy.

Že on a ona sa rehoce,
A láska sa ligoce,
No je to len ilúzia.

Lebo pod tým pekným
Sú vždy chrasty
Skutočnosti. Málokto ich
Stiahne dole a
Príjme, čo je pod nimi.

Že na citov eróziu,
Môcť dať liekov gázu,
No je to len ilúzia.

Nič na svete nepomôže
Večne utajiť city a
Ich priechod. A lieky
Opaku dosiahnu.

Že každú z krás,
Môžeme vidieť zas,
No je to len ilúzia.

Nikdy nič nevidíme
Rovnako ako predtým.
A ani to tam večne nezostane.

A na veľký honec,
Dal sa samozvanec,
A výhry sa dočkal,
No je to len ilúzia.

Čo sa kedy krásne
Víťazné vojnou dosiahlo?
Hlad a chudoba.

Stúpanie horou a svahom,
Vedie k podvrhom,
No je to len ilúzia.

Mnohí ťa odsudzujú, keď
Chceš niečo dokázať. Ale
Kto pri tebe stojí, keď
Si na ceste? A na jej konci?

Veď práve, ibaže,
Nie to, aleže,
No je to len ilúzia.

Komu kedy pomohli
Výhovorky, či podlízanie?
Ani na chvíľu. Sú
Priehľadné. Či ich ľudia?

Každý musí zošalieť,
Ak chce skrvavieť,
No je to len ilúzia.

Všetci vidia blázna,
No nik sa nepozrie,
Čo, alebo kto je za tým.
Nie je to jeho vina.

A milá protivnosť,
Mení sa na krutú zlosť,
No je to len ilúzia.

Všetko je vtipné iba raz,
Ale treba vedieť, kedy
Je dosť, aby z toho
Nebolo niečo horšie.

Musí byť skrotený,
Aby bol akurátny,
No je to len ilúzia.

Kto nám určuje, aký máme
Byť? Len my. Sme
Dokonalí akí sme. Nik
Nebude utláčaný.

Nedostane sa žľabu,
Danému pôvabu,
No je to len ilúzia.

Prečo by niekto nemohol
Žiť svoj sen? Každý
Má na to právo.

Afiliáciou posadnutý,
No po úspechu meravý,
No je to len ilúzia.

Nasilu sa niekam tlačiť
Nie je zdravé, ale ani
Ujsť pred neúspechom.

Byť adhéznou,
Aj agilnou,
No je to len ilúzia.

Pripojiť sa k niekomu
A zostať horlivým
Nie je ľahké časom.
No úcta patrí tým,
Čo to dokážu.

Zostať stáť a nič nespraviť,
Dá sa aj tak napraviť,
No je to len ilúzia.

Problémy sa nie vždy dajú
Riešiť nečinnosťou.
Treba ich postrčiť. Alebo seba?

Nie je radno,
Rušiť spojivo,
No je to len ilúzia.

Nie je správne rušiť to,
Čo je dané. Ale niekedy to
Je jediné riešenie.

Nepohnutá svalovina,
Zachovaná rovina,
No je to len ilúzia.

Nikdy nevieš, kedy
Budeš v nečakanej situácii
A musieť zakročiť. Preto je
Pohyb podstatný. Aj pre city.

Ak chceš niekoho čapcovať,
Musíš si niekoho najať,
No je to len ilúzia.

Rieš si vlastné krivdy
Sám. Nikto nebude pri tebe večne
A riešiť to za teba.

Čo nám však tie ilúzie tvorí?
Kto nám v snoch snorí?

Komu smieme pripísať?
Komu smieme odpúšťať?
Že toho citu bôľ
Mení, i nie sa v rôsol.

A toho, čo pred ním prchne,
Bezcitne odvrkne,
Ale ilúzou mu nebola,
Tvoril si ju sám.

A je realita ilúzou?
Lacnou eufóriou?
Načo je to dobré?

Máme sa učiť k spokojnosti.
Toho, čo máme.
Ale nie zabudnúť, žiť v tom večne.

A vytvárať si plané
Nezmysly, čo myseľ
To odkyslí. Kolotoč.

Nasávaj túžbu poznania,
Za nedlho čakania,
Dostane sa konca. Nie je
To len ilúzia.

Príde, ako aj odíde,
Nie je tu večne,
To len my ju kŕmime.
A kedy prestaneme?

A je mojou ilúzou
Dostať sa k opätovaným
Citom? Či je to len skúška?
Je skutočná? Sú reálne?
Dozviem sa to?

Dakde

Bolo by mi miesta
Odpočinku, čo nových
Síl bych načerpala.
No nemožno ho nájsť.

Kde kvety by mi
Útechu dostavili,
Okovy starostí roztavili.
Áno, aj ja ich mám.

Kde živica nečistých
Myšlienok by svetlo
Uzrela a navždy mimo
Hostiteľa skamenela.

Kde voľačo by sa
Zmenilo na možné.
Možno možné.

Kde by céder vôňou
Nového lákal,
A sprevádzal,
Odznova.

Kde rikša plná nápadov,
Múdry eunuch tam len tak stál,
A taoizmu učil rád,
Čo prenesie ma do tých svetov.

Kde od všednosti kolotoča
Sa odkloniť,
A naveky nechcené odprevadiť,
Dotýkať sa seba, bez
Urážky k telu.

Kde milovať básne,
Pretože náplň duše radno,
A nie chladno.
A príbeh prózy dodatok.

Môcť tam žiť,
Prebývať,
Nič neskrývať.

Kde môcť pobúriť ľud,
Že mať na to chuť,
Je celkom prirodzené.

A smiech lačnosť naplniť.
Dav zacloniť.

Nedokážem prestať,
Aspoň teraz nie,
A chcem dúfať,
Že to na chvíľku, naveky zostane.

Dakedajší svet bol,
Inakší, jak keď zhasol,
Čo si neháni,
Svedomie na stráni.

A šesť posledných slov,
Ako márny preslov,
Kde budú a kedy
Vypočuté?

Zdá sa, že frflaním sa
Nevzdialim. Ba viac,
Zapálim.

Že sťažnosti sú
Pomyselné čiary.
Jarné žiary.

Že prekvitať sa dá
V iných sférach.
Ale čo tá súčasná?

Poľahky sa vzoprieť,
Ťažšie zriecť,
Do očí pozrieť,
Ak nejaké sú.

Že variantov niekoľko,
Na jednu, dve ruky,
Že k nim cesta
Len jediná, vyšplhať sa.

Že čo plná škatuľa
Haraburdia, no gebuľa
Prázdna. A predsa v nej niečo
Hrkoce.

Možno je možné
Nemožnosti umožniť možné.
Zdá sa nekonečná, ale konca
Mám nadosah.

Má divný obsah,
Ale rozumiem mu docela.
Stáva sa z neho cela.

Tajuplnosť sa mu
Nedarí zakryť dostatočne.
Je to vôbec možné?

A som celkom presvedčená o správnosti
Svojej duš,
Kde páli slová
Ako z kuše?

A som si celkom istá,
Že na svet dá sa hľadieť triezvo?

A čo ak práve v tom
Je to všetko skryté.
Na okno laty pribité.

Že oddialiť sa dá zármutok.
Pozastaviť prietok.

Kde iného by nejestvovalo,
Ako radosti,
Blaženosti,
Do únavy kostí.

I tak... Kde je Možné
Nájsť takého miesta?
Či času?
Na stopke klasu.

A prebudiť sa do rána,
Nočné mory rozplynú
Sa v hmlu, čo ho
Obklopovala.

A lúče, nie slnečné,
Ho pretnú.
A krásne, nie kvety,
Rozkvitnú.

Čo ešte len pocta,
Čo len šteklí na nohách,
Ale vyššie sa nedostane.

Kde by úniku
Tých slov a priechodu
Priepustného dostali,
Čo tak netúžili,
Ale verili.

Že tam, na tom
Mieste, je možné
Všetkého i viac.

Že kachle zahoria,
Ako kedysi láska.
Že budú žiť,
Ako kedysi živá bytosť.

Lebo len tam,
K nepohnutým svetlám,
Sme vedení,
Či spasení? Zistíme tam.

No sprvu...
Dívaj sa... A žiar...
Ako pri mori stožiar.

Neobzeraj sa...
A ani nedúfaj v zajtrajšok,
Čo je pomyseľný viac jak sny.
Tie sa plnia.

Buď tu
A budeš tam.
Niekde,
Dakde.

Teraz dýchaj
A nepremýšľaj.
Nezabudni, no teš sa
A raduj sa, a snívaj. O sebe, o mne.
Tam.